

קאהיר

הוענק ♦ בטוקהולם, פרס נובל לספרות (שערכו 390 אלף רולר) לנציב מחפוז (76), סופר מצרי (בית בקאהיר, אהבים ונשם). הנחשב לגדול הסופרים הערביים בימינו. מחפוז, שהיה במשך עשרות שנים פקיד משרד החינוך המצרי, החל את רכבו הספרותית כמתרגם מאנגלית לערבית וכשהוא כותב בעצמו, שימשה, בחלק ניכר של 50 ספריו (ש10 מהם הוסרטו) קאהיר בתזמנו כרקע. מחפוז, תומך הנלה בשלום ישראל-מצרים, הוא סופר הערבי הראשון שזכה בפרס כ78 השנים מאז הוא חולק בראשונה.

אור יהודה

נחוג ♦ באור-יהודה, יוסי הולדתו 20 של יעקב שמואל, המתאגרף (אלוף ישראל במישקל-נוצה) שכמעט ועלה בסיוע לחצי-הגמר. שמואל (57 קילו, 1.70 מטר) הוא חייל כשרות-חובה (מכונאיר-טנקים) ואחד מחמשת ילדיו של הנגימונית, החושב, מעבר להמשך הופעותיו בזירה, על קריירה של מאמך-אגרוף.

אלג'יריה

נחוג ♦ כירושלים, יוסי הולדתו 65 של חיים גורי משורר (פרח-אש), שוונח-רוחות) ועיתונאי, שהיה כתב דבר בפאריס בשנות ה50 ולאחר מכן כתב למרחב, יומנה המנוח של אחרות העבודה, עברו כיסה ב1958 את המרד באלג'יריה. גורי, יליד תל-אביב, בנו של ח"כ שאול המנוח ישראל גורי וחתן פרס-שואל, היה איש פלמ"ח והמוסד לעלייה באירופה שאחרי השור אה ותוא מרבה להשתמש, בכתבותיו העיתונאיות, בשורה של שמות-יעט (חני, חנור).

נתניה

נפטור ♦ נגיל 83, עובד בך עמי, האיש שעמד מאחורי מערב בשנותיו הראשונות, מי שהיה ראש עיריית נתניה הראשון ומבוני אשדוד החדשה. בך עמי, יליד פתח-תיקוה ובנם של ביל'זיים, היה מצעירותו עס קרציבור (נגיל 14 כבר היה ראש אר"י — אגודת רעים-ידידים), עיתונאי (בין השאר: עורך המקומון ההכפרים), איש-עסקים ורוכש-קרקות (כפר אהרון, אבד-יהודה), שגולת-הכותרת של פעילותו היתה נתניה, שעל מייסד ריה ב1928 הוא נמנה ואליה הביא, בראשית מלחמת-העולם השנייה, את תעשיית היהלומים.

צ'רנוביל

נפטרה ♦ בקיבוץ אפיקים, נגיל 89, נחמה גורביץ, אחרי חיים רבי עלילות ותהפוכות. נולדה לפני סוף המאה שעברה בצ'רנוביל ליד קייב באוקראינה, עלתה לארץ ב1927, יחד עם בעלה יצחק גורביץ ז"ל, מי שהיה עד גיל 70 מנהל בית-החינוך לילדי עובדים בתל-אביב. שניהם היו פעילי המתחרת הציונית הסוציאליסטית צה אס באוקראינה. יצחק הוגלה לסיביר לשלוש שנים. אביה של נחמה גורביץ נרצה בפוגרום כשהיתה בת 18, וגופתו הושלכה לנהר הרנייפר. היא נותרה עם אמה וטיפלה בשיבעת אחיה ואחיותיה. בנה הבכור נפטור כשהיה בן שנה, כשהיא פירנסה את המיטפתה, והמט פלת הלא-יהודיה לא השגיחה בכך. בארץ פעלה באירגון-אימהות-עובדות ומועצת-הפועלות, נשאה את הרגל בהפגנות האחד במאי, היתה מורה לפסנתר. במלחמת-העצמאות, כש היתה בת 49, היתה רב"ט ב-פלוגת האישפוז באירגון-אימהות-עובדות, שהכינה ארוחות לחיילים. השאירה אחריה בת בקיבוץ אפיקים ושני בנים, שאחד מהם הוא הקריין-המו"ל עמיקם גורביץ.

פיצצה חדשה בפרשת דמיאניוק: הבטחתי לפרקליט המדינה

שלא לדבר!

ניצול טרבלינקה, הסבור כי יתכן שג'ון דמיאניוק איננו, "איוואן האיום", טוען כי פרקליט המדינה שיננע אותו שלא לדבר עם איש עד לסיום המישפט. אילנה אלון מביאה את התמליל המלא של השיחה המגלה שעדוריה

מועד העירעור על הרשעתו של ג'ון איוואן דמיאניוק מתקרב, ולפי תע גילתה ההגנה כי יש בידיה פצצה. עורך-הדין האמריקאי, ויליאם וולף, העוכר עבור מישפט דמיאניוק באר"י, זונה, בארצות-הברית, טילפן ממשרדו לריצ'רד גלאויר, ניצול-טרבלינקה: ה מתגורר כיום בציריך, וביקש לשוחח איתו על דמיאניוק.

לא היתה זו הפניה הראשונה של פרקליט-ההגנה אל גלאויר. פעמים אחרות טילפנו עורכי-הדין יורם שפטל וג'ון גיל לגלאויר וביקשו לשוחח איתו, אך הוא דחה אותם תמיד, ואמר להם כי אינו מוכן לדבר על העניין, וכי את דעתו יאמר רק "לאחר סיום המישפט". עורך-הדין וולף, שהוא חדש יחסית למישפט, פנה בפעם נוספת אל גלאויר, וגם הוא שמע מפיו את תשובתו הרגיז לה, כי אינו מוכן עדיין לדבר. אבל במהלך השיחה הטלפונית, שהוקלטה על ידי עורך-הדין וולף, אמר לפתע גלאויר: "דבר אחד, אני אומר לך דבר אחד, אני מבטיח. הבטחתי לפרקליט המדינה שחקר אותי, הפרקליט הישראלי, לא לדבר עם אף אחד כל עוד המישפט תלוי ועומד".

היתה זו הפתעה גדולה, מכיוון ש איש לא גילה לסניגורים כי אנשי התביעה אטרו על גלאויר לדבר עם אחרים. ידוע אמנם כי פרקליט מפרק ליטניה-ביעה ריאיון את גלאויר בציריך ב1986, אבל שמו לא הופיע בר-שימת העדים, ולא היה כל מקום להורות לו שלא לשוחח עם איש על פרשת טרבלינקה. בכך נמנעה למעשה הבאתו לפני בית-המישפט כעד-הגנה, היכול אולי להביע את דעתו כי דמיאניוק

לידי עורך-הדין יורם שפטל, והוא מי הר להגיש בקשה לדימוך ישיבה מיוחדת בבית-המישפט העליון.

לבקשה מצורף תמליל-השיחה ותר-גומו לעברית, והסניגור מבקש מבית-המישפט לברר את השלכותיה של רא-ייה זו על המשך המישפט. ראשית מבי קש הסניגור לראות בה ראייה חדשה, ולפתוח בחיפודין בשווייץ, כדי לג-בות את עדותו של גלאויר שם. כמו כן רוצה הסניגוריה לברר מיהו הפרקליט מפרקליטות-המדינה, שאסר על גלאויר — אם אמנם אסר עליו — לשוחח על המישפט עם אחרים לפני סיומו. הדבר עלול להיות בבחינת שיבוש הליכי-מישפט, עבירה חמורה.

אם אמנם תתקבל בקשתו של הסניגור יתכן ויהיה צורך לזרז את תחילת העירעור, הקבוע לראשית דצמבר, כדי לסיים קודם את חיפודין.

"הבטחתי לפרקליט"

להלן תמליל השיחה שניהל ויליאם וולף עם ריצ'רד גלאויר, ב27 בספטמבר 1988:

וולף: המישפט איננו... גלאויר: ככל... כל עוד המישפט תלוי ועומד, אינני מסר כל מידע. אני וולף: בסדר, טוב, הסיכה שאני מטלפן, אדוני, היא שאני מבין שאפשר לקרוא לעדים ושישים להעיד בעירעור. גלאויר: כן, כן. וולף: ואני כתבתי רבות על כך. אינני יודע אם קראת מה שכתבתי. האם קראת דבר-מה ממה שכתבתי? (המשך בעמוד 42)

אוגוסט וסוביבור, אך לא טרבלינקה. סוביבור היתה מחנה-השמדה אחר, לא רחוק מטרבלינקה... תקשיב... יתכן יתכן, אבל אתה יודע, יתכן יתכן יתכן שהוא לא רצח בטרבלינקה, שהוא רצח בטוביבור, יתכן יתכן... תמלילה של שיחת-טלפון זו, שנערכה ב27.9.88, הגיע בתחילת החודש

אינו האדם שכונה בטרבלינקה. איוואן האיום". בהמשך השיחה המוקלטת אומר גלאויר עוד דבר מעניין על המישפט: "ראיתי את כרטיס-הזהות של ג'ון דמיאניוק, מה שנקרא כרטיס-הזהות של הס"ס. כרטיס-זהות הס"ס שלו. על כרטיס הזהות מצוינים שני מקומות,

דמיאניוק יתכן, יתכן, יתכן...